

med Bemærkninger om, at det drejer sig ikke om store Beløb, saa siger jeg: Jo, 100,000 Kr. er mange Penge. Det er ikke mange Penge for enkelte af de Herrer, der sidde i Centralkomiteen, men det er mange Penge, naar der samles ind. Der skal raabes op, meget højt inden man naar at samle 100,000 Kr. i et bestemt socialt Øjemed, i et veldædigt Øjemed. Vi behøve blot at se paa den Indsamling, der sker i disse Dage til de brandlidte i Aalesund. Man taler her om, at det er store Beløb, der ere indkomne, men man er kun naaet til 23,000 Kr. Men her er Tale om 100,000 Kr., som fattige Folk, der have kæmpet i Fædrelandets Interesse, have Krav paa. Jeg siger endvidere, det er ikke de rige Folk, der have givet de 100,000 Kr., det er ikke saa, at det er Etatsraaderne eller de Herrer's Venner, der sidde i den Komite, som have givet disse Penge til Invaliderne. Blandt de 100,000 Kr. er Enkens Skærv, er den faderløses Skærv. Ikke alene de Folk have givet, som have Raad til at gøre det, uden at de behøve at lide Afsavn paa noget som helst, men det er ogsaa Folk, som have underkastet sig Savn for at ofre den 50 Øre eller den Krone eller Tokrone, de vilde give til de fattige Invalidler. Og jeg siger, at jeg paa alle de fattige Bidragyderes Vegne har Ret til at kræve, enten at Pengene indbetales, eller at denne Sag bliver grundig udredet og navnlig, hvad jeg lægger Vægt paa, bliver udredet af upolitiske, uhildede Mænd, til hvilke vi kunne have den Tillid, at de ville gøre alt for at bringe alle de Oplysninger til Veje, som det er muligt.

Endelig skal jeg sige, at det selvfølgelig kun kan glæde mig, at de Bemærkninger, jeg har fremsat vedrørende Thaarupgaards Drift, vedrørende Laan, ydede af Officerer, der vare Generalløjtnant Bahnsons underordnede, have de Herrer maattet lade staa som urokkede og uanfægtede. De Herrer have ikke rørt ved disse Kendsgerninger. Det er uomtvistelig godtgjort uden Modsigelse fra de Herrer's Side, som have været Defensorer for Hr. Bahnson og Centralkomiteen, at Thaarupgaard er bleven meget betydelig forringet i den Tid, den var sat i Pant til Centralkomiteen for de Penge, der vare udlaante af dens Midler. Jeg har konstateret ved en Udskrift af Pantebogen, at en Række Mænd, en Række Officerer have laant Bahnson Penge, og paa det Tidspunkt, han faar Laanet af de fattige Invaliders Penge, faa de Pengene igen.

Det er det, der er det graverende i denne Sag, at Højre, dette store, rige, mægtige politiske Parti, dette Parti, som har skandaliseret os, og som raaber „Levebrød“ efter enhver af Oppositionens Mænd, at disse Folk ikke have kunnet være over sig at indbetale de faa Penge, som det vilde dreje sig om for deres Vedkommende, for at skaffe Invaliderne de Penge, de have tabt.

Ellinger: Efter de Udtalelser, der fremsattes af det ærede Medlem, der nys satte sig, er der ingen Grund for mig til at fordybe mig videre i en Debat med det ærede Medlem. Det ærede Medlem vilde altsaa ikke svare paa de bestemte Spørgsmaal, jeg stillede til ham. Dermed er det ærede Medlems Stilling jo ganske klar for alle rettænkende Mænd. Det eneste, det ærede Medlem har at holde sig til, det, hvorpaa han har bygget denne Anklage, som er kastet ud i Befolkningen, er dette, at en Bemærkning, der skulde have staaet i Bladet „København“, ikke er dementeret. Det er altsaa det hele, det ærede Medlem har at holde sig til. Paa Basis deraf betegner det ærede Medlem Komiteernes Forretningsudvalg som de anklagede, efter at disse to Forretningsudvalg paa dette Sted, her i Tinget, gennem mig har givet den Erklæring, jeg afgav i Gaar.

Det kunde ikke falde mig ind at kommentere dette yderligere, thi enhver ser, hvorledes det ærede Medlem nu sidder i det. Men to Ting ønsker jeg nu at sige. Naar det ærede Medlem spørger om en Forbindelse mellem de to Ting, han har nævnt, er det mig ganske umuligt at vejlede det ærede Medlem i saa Henseende, saasom der efter Erklæringen i Gaar ikke findes nogen som helst Forbindelse. Og det ærede Medlem kan ikke undre sig over, at jeg, som han sagde, skyder dette Spørgsmaal i Forgrunden, thi det var Hovedøjemedet, da jeg begærede Ordet i denne Sag — hvad jeg ogsaa udtalte i Gaar — at jeg vilde kræve det ærede Medlem til Ansvar for hans Sigtelse.

Og saa sluttelig: Naar det ærede Medlem taler om, at en Mand — jeg antager, det er Kaptajn Dahl — har skrevet i Bladene og ønsket Oplysninger, men har ingen kunnet faa undtagen fra Udmykningskomiteen, saa vil jeg dog oplyse om, at dette er ganske vendt paa Hovedet. Da den paagældende, Kaptajn Dahl, fremsatte et Spørgsmaal om denne Sag i Pressen, skrev jeg med Navns Underskrift et